

De bevarade styckena skulle kunna vara rester av **ra** × **lit**; 10—17 skulle i så fall ha varit, som redan Brate har gissat, **pura** × **litu**. Spår av sk efter 17 **u**. 23 **r** är skadat upptill. 25 **i** är säkert. 30 **r** saknar nedre hälften av hst. Efter 36 **i** finnas inga spår av någon runa före brottet. Av 37 **a** är endast övre hälften bevarad i brottets kant. I runan 38 finnes på hst:s högra sida en svagt böjd linje, som förefaller att vara huggen; runan får därigenom snarast utseende av ett **u**. — Dybeck: 37—39 **alm**. — Brate: 3 **e** (»i **e** är icke pricken fullt säker men sannolik, enär staven på dess ställe är djupare och något vidgad åt höger»). Runorna 23—26 voro vid Brates besök dolda. 37—39 uppfattar Brate som »stuprunorna: -**nar**, återstod av (**ru**)**nar**».

Om mansnamnet *Orøkia* se U 202. Runorna 23—27 **rkipi** torde utgöra slutet av (*ma*)**rkaði**. Runan 25 **i** bör i så fall snarast uppfattats som en felristning för **a**. Tänkbart är emellertid också, att »stavningen» med **i** av ristaren har använts för att beteckna ett uttal med *ä*-ljud. Uttryckssättet *markaði mart a steini* gör ett poetiskt intryck.

575. Estuna kyrka.

Pl. 131.

Litteratur: I. Schnell, Rapport den 5 aug. 1930 (ATA).

Äldre avbildningar: E. Fant, foto 1929 (ATA); Schnell, foto 1930 (ATA).

De två fragmenten, som sitta fastklamrade i stigluckan, påträffades vid kyrkans restaurering år 1929. De båda delarna lågo som fönsterplatta i östra korfönstret.

Ljusröd sandsten. Mått: A 0,52 × 0,36 m., B 0,26 × 0,35 m. Om den egenartade ristningstekniken se U 574. Att de båda fragmenten äro ristade av samme man är säkert. Trots att de bevarade inskriftsresterna icke lämna något bevis för att de båda fragmenten ha tillhört en och samma runsten, är det i det närmaste säkert, att så är förhållandet. De ha därför sammanförts under ett nummer.

Inskrift:

A: ... **raupur** : **sain** : **auk** : ... **noar** · **at** · ...

B: - **ṭar** : **uiniy** ... **y** -

... (*b*)**roður** *sinn*(?) *ok* ... *at* ... *Viniu*(*t*) ...

»... broder sin och ... efter ... Vinjut ...»

Till läsningen: 1 **r** har förlorat hst i brottet. Runorna 14—19 stå mitt på stenen. I 16 **a** korsas hst vinkelrätt av bst. Av runan 20 återstår endast ett kort stycke på mitten. Det bevarade gör det sannolikt, att runan har varit **s**. I 21 **t** är högra bst borta. 28 **u** har förlorat bst:s nedre del. 29 **y** har förlorat övre delen. Av runan 30 återstår endast ett kort stycke nedtill.

Mansnamnet *Viniutr* är hittills endast känt från ytterligare tre runinskrifter, Sö 167, Sö 290 och U 510, se E. Wessén, *Nordiska namnstudier*, s. 108 och Sm 1; jfr *Vigniutr* i U 599.

Tyvärr återstår numera icke tillräckligt av inskriften för att man skall kunna rekonstruera den. Möjligen ligger ytterligare ett stycke av denna sten kvar inne i muren vid det östra korfönstret, se nedan s. 460.